

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1484/06
25.10.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Jovanke Kažić, Branislave Apostolović, Milomira Nikolića i Vesne Popović, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", koju zastupa BA, advokat, radi poništaja rešenja o prestanku radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Valjevu Gž. I br. 163/06 od 16. maja 2006. godine, u sednici održanoj 25. oktobra 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE, kao neosnovana, revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Valjevu Gž. I br. 163/06 od 16. maja 2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Valjevu P. 1. br. 828/03 od 11. januara 2005. godine, stavom prvim izreke, odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se poništi rešenje tuženog broj M-454 od 2. januara 2002. godine kojim je tužiocu otkazan ugovor o radu i obaveže tuženi da tužioca vrati na rad i prizna mu sva prava iz rada i po osnovu rada od momenta prestanka rada pa do vraćanja na posao, kao neosnovan. Stavom drugim izreke tužilac je obavezan da tuženom na ime troškova parničnog postupka isplati 24.750,00 dinara.

Odlučujući o žalbi tužioca, Okružni sud u Valjevu je presudom Gž.1 br. 163/06 od 16. maja 2006. godine odbio kao neosnovanu žalbu tužioca i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv navedene presude Okružnog suda u Valjevu tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu ovlašćenja iz člana 386. ranije važećeg ZPP, koji se primenjuje na osnovu odredbe člana 491. stav 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br. 125/04 od 22. novembra 2004. godine, koji je stupio na snagu 23. februara 2005. godine) i našao da revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a tužilac u reviziji ne navodi druge bitne povrede zbog kojih se revizija može izjaviti.

U pravnosnažno okonačnom postupku je utvrđeno da je tužilac bio radnik tuženog na radnom mestu vozača autobusa. Osporenim rešenjem tužiocu je otkazan ugovor o radu zbog učinjene povrede radne obaveze iz člana 16. tač. 1, 6, 9. i 22., što je dana __ 2002. godine kao vozač na liniji GG - __, sa polaskom u __ časova, zaustavio vozilo na VV, zbog nedostatka goriva. Tužilac je bez posebnog odobrenja ovlašćenog lica tuženog napustio vozilo i isto ostavio u žutoj traci kolovoza i vratio se u GG autobuskom linijom u __ časova. Nadležno lice tuženog je od strane saobraćajne policije obavješteno da vozilo treba da se ukloni iz žute trake, a kako se ključ od vozila nalazio

kod tužioca, isto nisu mogli da pomere radnici servisa tuženog iz Beograda. Tužilac se nije vratio po vozilo nakon obaveštenja ovlašćenog lica tuženog. Vozilo – autobus tuženog uklonjeno je sa kolovoza od strane Parking servisa Beograd, a tuženi je naknadio iznos kazne zbog nepropisno parkiranog autobusa.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, nižestepeni sudovi su pravilno primenili materijalno pravo.

Pravilnikom tuženog o sistematizaciji poslova i Pravilnikom o postupanju vozača, predviđeno je da je vozač dužan da pre polaska na put izvrši pregled vozila, koje uključuje i proveru količine goriva u rezervoaru. U slučaju kvara na vozilu, vozač je dužan da čuva vozilo dok se kvar ne otkloni, a vozilo može da ostavi samo po nalogu ovlašćenog lica.

U konkretnom slučaju tužilac je postupio protivno pravilnicima tuženog, zbog čega je učinio povredu radne obaveze koja mu se stavlja na teret osporenim rešenjem.

Tuženi je pri donošenju osporenog rešenja pravilno primenio materijalno pravo, jer je prethodio postupak utvrđivanja postojanja povrede koje se tužiocu stavljaju na teret, kao i njegove odgovornosti za iste povrede, pa je tuženi u svemu postupio u skladu sa odredbama člana 101. stav 1. tačka 3. Zakona o radu Republike Srbije, važećeg u to vreme, kojom je predviđeno da poslodavac može zaposlenom da otkáže ugovor o radu iz opravdanih razloga koji se odnose na ponašanje zaposlenog i to ako zaposleni svojom krivicom učini povredu radne obaveze utvrđene ugovorom o radu. Radnje tužioca predstavljaju povredu radne obaveze učinjene krivicom zaposlenog, i zakonom propisani razlog za dati otkaz ugovora o radu.

Tuženi je upozorio tužioca pismenim putem na otkazni razlog shodno odredbi člana 101. stav 2. Zakona o radu ("Službeni glasnik RS" br. 70/01).

Navodima revizije tužioca neosnovano se dovodi u sumnju zakonitost i pravilnost nižestepenih odluka, pa je Vrhovni sud na osnovu odredbe člana 393. ZPP, odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća – sudija

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO